

Τζιχάντ και Τζιχαντισμός

Το ορθόδοξο Τζιχάντ και ο τρομοκρατικός «τζιχαντισμός»

Του Άχμαντ Μ.Ελντίν, Διπλωματούχου Ισλαμικής Θεολογίας

Τζαμί Σάλαφ ους Σάλιχ (αφ Ραχμάν)

© Δεν επιτρέπεται η αντιγραφή, αναπαραγωγή, αναδημοσίευση, μεταφόρτωση σε server, αποστολή, μετάδοση, διανομή ή χρήση αυτού του κειμένου και των περιεχομένων του για τη δημιουργία παράγωγων έργων χωρίς την εκ των προτέρων έγγραφη συγκατάθεση του συγγραφέα

Εισαγωγή: Τι είναι Τζιχάντ

Η λέξη Τζιχάντ προέρχεται από τις αραβικές λέξεις «Τζαάχαντα» – «Τζιχαάνταν», γλωσσολογικά δηλώνει την δυσκολία που αντιμετωπίζει κάποιος όταν αγωνίζεται για κατι ενάρετο (την υπακοή προς τον Κύριο του). Θεολογικά στο Ισλάμ σημαίνει το να αγωνίζεσαι εναντίον αυτών που φέρνουν εμπόδια στο διαδοθεί η αλήθεια και η ορθή καθοδήγηση (Ισλάμ).

Έχουμε 4 κατηγορίες Τζιχάντ για τον πιστό οι οποίες μαζί με τις υποκατηγορίες τους είναι συνολικά 13 (περίπου):

- Το πρώτο είναι το Τζιχάντ εναντίον του ίδιου μας του εαυτού. Αυτό χωρίζεται ως εξής:

- ❖ *Προσπάθεια και αγώνας στο να αποκτήσουμε μόρφωση και παιδεία.
- ❖ *Επειτα Τζιχάντ (προσπάθεια και αγώνας) εναντίον του εαυτού μας στο να τηρήσουμε αυτά που μάθαμε.
- ❖ *Επειτα Τζιχάντ, αγώνας και προσπάθεια, στο να καλούμε τους άλλους γύρω μας, σε αυτό που μάθαμε. Δηλαδή να ωφελήσουμε τον διπλανό μας

- ❖ *Τζιχάντ στον εαυτό μας έχοντας υπομονή όταν θα αντιμετωπίσουμε δυσκολίες κάνοντας αυτό (δηλαδή υπομονή όταν θα καλούμε τους άλλους στην αλήθεια αυτή διότι αυτό το κάνουμε για χάρη του Αλλάχ, και μόνο και σίγουρα οι γύρω μας δεν θα μείνουν ικανοποιημένοι). Οπότε λες την αλήθεια και καλείς σε αυτήν και κάνεις υπομονή στις περιπτώσεις που θα σε μισήσουν η θα θελήσουν να σε βλάψουν.

Τηρώντας αυτά τα 4, το άτομο θα είναι, όπως λένε οι Ουλαμά (λόγιοι), από τους Ραμπανιούν (δηλ. θα είναι από τους λόγιους με εμπειρία, γνώση και σοφία). Και αυτό μόνο εύκολο δεν είναι. Γνώση λοιπόν για το Ισλάμ, να το τηρείς σωστά με βάση αυτήν την γνώση και έπειτα να προσκαλείς σε αυτό έχοντας υπομονή σε τυχόν κακουχίες. Εάν λείπει ένα από αυτά δεν μπορείς να είσαι λόγιος.

- Το δεύτερο είναι το Τζιχάντ εναντίον του Σατανά και αυτό χωρίζεται σε δυο υποκατηγορίες:

- * Αγώνας και πόλεμος εναντίον του σατανά με το να διώχνεις τυχόν αμφιβολίες που μπορεί να προκύψουν στην καρδιά σου.

- *Και με το να διώχνεις τυχόν παράνομες επιθυμίες που μπορεί να προκύψουν

Για το πρώτο χρησιμοποιείς το «όπλο» της βεβαιότητας και της σιγουριάς και για το δεύτερο χρησιμοποιείς το όπλο της υπομονής, όπως διαβάζουμε και από το Κορανικό χωρίο κεφ. 32:24

«Κι απ' αυτούς ορίσαμε Ηγέτες που να καθοδηγούν κατά τη διαταγή Μας, εφ' όσον υπόμεναν καρτερικά και συνέχιζαν να πιστεύουν με βεβαιότητα στα εδάφια μας» {Κοράνι 32:24}

- Το τρίτο είναι το Τζιχάντ εναντίον των αρνητών της αλήθειας και των υποκριτών και αυτό χωρίζεται σε 4 υποκατηγορίες:

- * Αγώνας εναντίον τους με την καρδιά: Δηλαδή να μην υπάρχει το χαρακτηριστικό της συμπάθειας και της αγάπης προς αυτούς, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι χρησιμοποιείται βία

- * Αγώνας εναντίον τους με την ομιλία. Δηλαδή με το να κηρύττουμε σε αυτούς την αλήθεια η να αναιρούμε τις λεκτικές επιθέσεις τους

* Αγώνας με την περιουσία μας. Να ξοδεύουμε χρήματα ως προς αυτήν την κατεύθυνση.

* Και τέλος αυτό που ορίζεται από τον αρχηγό του κράτους μιας Μουσουλμανικής χώρας, με τον επίσημο νόμιμο στρατό, όχι από τον οποιοδήποτε λαϊκό/πολίτη Μουσουλμάνο που ζει σε μη Ισλαμικές χώρες και κοινωνίες, είναι η εναντίωση και ο αγώνας με τα χέρια και το σώμα, δηλαδή η πολεμική σύγκρουση.

- Και τέλος, νούμερο 4, είναι το Τζιχάντ εναντίον των αδίκων, των κακοποιών και των αιρετικών. Και αυτό χωρίζεται σε 3 υποκατηγορίες:

*Εναντίωση με τα χέρια, δηλαδή σταματάμε το έγκλημα/αδικία τους με τα χέρια μας και αν δεν μπορούμε τότε περνάμε στο δεύτερο στάδιο.

*Εναντίωση με την γλώσσα. Δηλαδή μιλάμε εναντίον αυτής της παρανομίας και της αδικίας. Και αν δεν μπορεί να το κάνει αυτό τότε περνά στο τρίτο στάδιο

*Τουλάχιστον να νιώθει απέχθεια για την αδικία η την παρανομία που διαπράττεται

Διευκρίνηση:

Οι Ουλεμά (λόγιοι) λένε ότι αυτός που αλλάζει το κακό με τα χέρια του δεν είναι ο απλός λαϊκός/πολίτης Μουσουλμάνος, αλλά ο αρχηγός του Μουσουλμανικού κράτους με τις νομοθεσίες του, με την αστυνομία, στρατό, σώματα ασφάλειας κτλ.

Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να εννοηθεί ότι ο λαϊκός - πολίτης Μουσουλμάνος, έχει δικαίωμα με βάση δικιάς του ερμηνείας να ξεκινήσει συγκρούσεις. Αυτό απαγορεύεται. Αυτά που αναφέρουμε και σχετίζονται με το κομμάτι της βίας και της πολεμικής σύγκρουσης, πρώτο και τελευταίο λόγο έχει ο νόμιμος αρχηγός του Κράτους, με την αστυνομία του και τον στρατό του, όχι ο οποιοσδήποτε όπως λανθασμένα νομίζουν κάποιοι η κατανοούν οι τρομοκράτες και οι αναρχικοί, διότι με αυτόν τον τρόπο θα έχουμε χάος, δολοφονίες, αναρχία και τρομοκρατία.

Το Ισλάμ δεν είναι απλά μια θρησκεία, αλλά ένας τρόπος ζωής για τον πιστό, για μια χώρα, για μια κοινωνία. Διέπει τα πάντα στη ζωή του πιστού. Και σε αυτό υπάρχει οργάνωση. Κατανοώντας αυτό θα κατανοήσουμε και ένα μεγάλο κομμάτι της αστοχίας των τρομοκρατών.

Εξηγήσαμε και είδαμε ότι το Τζιχάντ δεν περιορίζεται μόνο στις πολεμικές συγκρούσεις αλλά είναι κάτι πολύ πιο βαθύ ως προς το πνεύμα, όπως το τοποθετεί και ο μεγάλος κλασικός Ιμάμης, ο Ιμπν Κάγιεμ και έτσι όπως το βρίσκουμε σε όλα τα έγκριτα νομολογικά βιβλία περί Ισλάμ στα κεφάλαια που καταπιάνονται με το Τζιχάντ.

- Δυο ειδών Τζιχάντ:

Το Τζιχάντ χωρίζεται σε δυο είδη όσον αφορά το κομμάτι της υποχρέωσης του πιστού:

Το πρώτο είδος: Αυτό που είναι ατομική υποχρέωση (φάρντ αήν) για κάθε Μουσουλμάνο που μπορεί να πολεμήσει: Αυτό χωρίζεται σε 3 κατηγορίες:

- ❖ Είτε να υπερασπιστεί την χώρα του. Σε αμυντική κατάσταση. Δηλαδή κάποιος έχει εισβάλει και αυτός αμύνεται.
- ❖ Είτε ο αρχηγός του κράτους (Μουσουλμανικό κράτος που διαμένει), ο στρατός δηλαδή, τον καλεί να πολεμήσει (Κοράνι 9:38)
- ❖ Και είτε ήδη συμμετέχει στον πόλεμο, όπου απαγορεύεται να τον εγκαταλείψει για να υποχωρήσει από δειλία, εκτός εάν αυτό έχει να κάνει με την ανασυγκρότηση και την τακτική πολέμου (Κοράνι 8:15)

Αυτό το είδος Τζιχάντ είναι το υποχρεωτικό για τον κάθε ένα που μπορεί να βρεθεί σε αυτήν την αμυντική κατάσταση όπως περιγράψαμε.

Το δεύτερο είδος Τζιχάντ είναι αυτό που το αναλαμβάνει όχι ο κάθε ένας ατομικά ως υποχρέωση, αλλά μόνο ένα σύνολο ατόμων, οι οποίοι είναι οι αναγνωρισμένοι στρατιώτες της χώρας. Και δεν είναι αμυντικό (όπως στο πρώτο είδος) αλλά επιθετικό προς την άλλη χώρα των μη Μουσουλμάνων.

- Διευκρίνιση:

Σε αυτό το κομμάτι οφείλουμε να διευκρινίσουμε και να δούμε συγκεκριμένα ποια είναι η κορυφαία η από τις κορυφαίες διαφορές του Ορθόδοξου Τζιχάντ με σύγκριση το ψευτο τζιχάντ των τρομοκρατών.

Η κύρια διαφορά έγκειται στο παραστρατιωτικό χαρακτήρα των τρομοκρατών. Η επιθετική πολεμική σύγκρουση δεν καθορίζεται από τον κάθε ένα, αλλά από τον νόμιμο αρχηγό του κράτους, με οργάνωση στρατιωτών της χώρας, που μπορεί να ορίσει συνθήκη ειρήνης με τους εχθρούς και να συνάψει συμφωνίες.

Το Ισλάμ είναι ένας ολοκληρωτικός τρόπος/κώδικας ζωής που φτιάχνει και “τρέχει” κοινωνίες και συστήματα για τον πολίτη. Από μια κοινωνία δεν μπορεί να λείπει το στρατιωτικό σύστημα. Είτε για αμυντικές καταστάσεις είτε για επιθετικές. Είναι εντελώς διαφορετικό όμως η επίσημη στρατιωτική παρέμβαση που απαρτίζεται από νόμους και ηθικές, από την παραστρατιωτική παρέμβαση που απαρτίζεται από παρανομία, ανηθικότητα και ανορθόδοξες μεθοδολογίες. Το Τζιχάντ το κηρύττει ο Μουσουλμάνος ηγέτης μιας Μουσουλμανικής χώρας με τον νόμιμο στρατό της χώρας αυτής. Κανένας άλλος δεν έχει δικαίωμα να κηρύξει Τζιχάντ ειδάλλως θα προκύψει χάος, αδικία κατά αθώων και τρομοκρατία όπως βλέπουμε στις περιπτώσεις τις ΙΣΙΣ και της Αλ Κάιντα.

Σεβασμός στην συνθήκη ειρήνης:

Ο Προφήτης είπε: «Αυτός που θα σκοτώσει άπιστο που έχει συνθήκη ειρήνης (με τους μουσουλμάνους) δεν πρόκειται να μυρίσει το άρωμα του Παράδεισου» {Μπουχάρι, νο. 3166}.

Το Κοράνι λέει:

«Δεν σας απαγορεύει ο Αλλάχ να συμπεριφέρεστε με καλοσύνη και δίκαια μ’ αυτούς που δεν σας πολεμούν για την Πίστη (σας), κι ούτε σας βγάζουν από τα σπίτια σας. Γιατί ο ΑΛΛΑΧ αγαπά όσους συμπεριφέρονται δίκαια.» {Κοράνι 60:8}

«Όσο διάστημα εκείνοι είναι συνεπείς, τόσο διάστημα, να είστε κι εσείς. Γιατί ο Αλλάχ αγαπά τους δίκαιους.» {Κοράνι 9:7}

Σεβασμός στους αθώους και άμαχους πληθυσμούς:

Ο Προφήτης Μουχάμαντ صلى الله عليه وسلم καταγράφεται να λέει σε αυθεντική ρήση

مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرِحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ

«Όποιος σκοτώσει Μουαάχανταν δεν πρόκειται να μυρίσει το άρωμα του παράδεισου» {Μπουχάρι, 3166}

Ο όρος «Μουαάχανταν» χρησιμοποιείται για να περιγράψει τον μη Μουσουλμάνο πολίτη που ζει σε Μουσουλμανικό κράτος. Συγκεκριμένα, ο λόγιος και συλλέκτης των Προφητικών ρήσεων, ο Ιμάμης αλ Μπουχάρι, κατηγοριοποιεί το συγκεκριμένο χαντίθ (ρήση του Προφήτη) με τίτλο باب قَتْلَ مُعَاهِدًا بِغَيْرِ جُرْمٍ إِنَّهُ مَنْ قَتَلَ «Κεφάλαιο: Η αμαρτία/παράνοια γιαυτόν που σκοτώνει έναν αθώο (μη Μουσουλμάνο) που έχει ειρηνικές σχέσεις με Μουσουλμάνους»

Ο Προφήτης Μουχάμαντ صلى الله عليه وسلم συμβούλευε τους στρατηγούς του στο πεδίο της μάχης:

لَا تَغْلُوا وَلَا تَغْدِرُوا وَلَا تُمْتَلُوا وَلَا تَقْتُلُوا وَلِيدًا

«Μην ενεργείτε με ύπουλο και δόλιο τρόπο, μην ακρωτηριάζετε και μην σκοτώνετε παιδιά» {Τιρμιδί, 1408}

Σε δεκάδες άλλες αυθεντικές ρήσεις, είπε «και μην σκοτώνετε τις γυναίκες» {Μπουχάρι 257, 258 – Μούσλιμ 4319, 4320 και πολλές άλλες}

Ο Προφήτης είπε επίσης:

وَلَا تَغْلُوا وَضُمُوا عَنَائِمَكُمْ وَأَصْلِحُوا تَقْتُلُوا شَيْخًا قَانِيًا وَلَا طِفْلًا وَلَا صَغِيرًا وَلَا امْرَأَةً وَلَا

«Μην σκοτώνετε τον γέρο, το νεογέννητο, το παιδί η τη γυναίκα. Μην είστε ανέντιμοι με τα λάφυρα, συλλέξτε δίκαια, πράξτε το καλό και συμπεριφερθείτε καλά γιατί ο Αλλάχ αγαπά αυτούς που πράττουν ορθά και τίμια» {Άμπου Νταούντ, 2608}

Ο Άμπου Μπάκρ رضي الله تعالى عنه Ο πρώτος ορθόδοξος χαλίφης του Ισλάμ και ο καλύτερος μαθητής και φίλος του Προφήτη صلى الله عليه وسلم, όταν εξουσιοδότησε τον Γιαζίντ Άμπου Σουφιάν ως αρχηγό για τις περιοχές της Συρίας, τον συμβούλεψε τα εξής:

عَامِرًا وَلَا تَعْقِرَنَّ كَبِيرًا هَرَمًا وَلَا تَقْطَعَنَّ شَجْرًا مُثْمِرًا وَلَا تُحَرِّبَنَّ مَوْصِيكَ بِعَشْرِ لَا تَقْتُلَنَّ امْرَأَةً وَلَا صَبِيًّا وَلَا إِيَّيَّيْ تَجْبُنُ وَلَا تُحْرِقَنَّ نَحْلًا وَلَا تَفْرَقَنَّهْ وَلَا تَغْلُ وَلَا شَاةَ وَلَا بَعِيرًا إِلَّا لِمَأْكَلَةٍ

«Σε συμβουλεύω με δέκα θέματα: Μην σκοτώσεις γυναίκες και παιδιά, ούτε ηλικιωμένους. Μην κόψεις τα δέντρα που παράγουν καρπούς. Μην καταστρέψεις σπίτια και οικίες που μένουν μέσα άνθρωποι. Μην σφάξεις πρόβατα, καμήλες, παρὰ μόνο αν χρειαστεί για φαγητό. Μην κάψεις

έντομα/δέντρα, με κλέβεις τα λάφυρα, και μην συμπεριφέρεσαι άτιμα με δειλία» {Μάλικ Μουάττα. 971}

Επίσης, ο Μουσουλμάνος στρατιώτης είναι υποχρεωμένος να μην καταστρέψει ούτε να παρενοχλήσει μοναχούς, ιερείς και κλήρο άλλης θρησκείας, καθώς επίσης να μην πειράξει τους χώρους λατρείας τους. Συγκεκριμένα, ο Άμπου Μπάκρ είχε υπερτονίσει στον στρατό του «θα συναντήσετε ανθρώπους που έχουν αφοσιωθεί στα μοναστήρια, αφήστε τους και μην τους πειράξετε, αφήστε τους να κάνουν αυτό για το οποίο έχουν αφοσιωθεί» {Δρ. Ασσάλαμπι, Σίραατ Άμπου Μπάκρ, σελ. 345}

Αιχμαλωσία και συμπεριφορά με τους αιχμάλωτους πολέμου:

Οι Ισλαμικές πηγές της Σαρία αναιρούν με τον πιο ολοκληρωμένο τρόπο όχι μόνο τους εγκληματίες της ΙΣΙΣ αλλά και διάφορους πολέμιους του Ισλάμ που εκμεταλλεύονται την όλη αμαύρωση που επιχειρείται από μεριά της ΙΣΙΣ.

Ο πιστός στρατιώτης ενός Ισλαμικού στρατού είναι υποχρεωμένος να δείχνει καλοσύνη και ευσπλαχνία

Να ξεκινήσουμε την αναίρεση με το Κορανικό χωρίο που λέει:

وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا

«Και τρέφουν – από αγάπη (προς τον Αλλάχ) – το φτωχό, τον ορφανό και τον αιχμάλωτο» {Κοράνι 76:8}

Ο Ιμπν Καθίρ, στο γνωστό του επεξηγηματικό έργο (ταφσίρ Ιμπν Καθίρ) παραθέτει τις θέσεις των Σάλαφ (των μαθητών του Προφήτη και των πρώτων ενάρετων Μουσουλμάνων προκατόχων) που αναφέρουν ότι ο αιχμάλωτος είναι ο υπηρέτης (δούλος) και αυτός που αιχμαλωτίστηκε μετά από πολεμική σύγκρουση. Ο Ιμπν Αμπαάς λέει, όπως μας πληροφορεί ο Ιμάμης Ιμπν Καθίρ, ότι οι αιχμάλωτοι αυτοί είναι ειδωλολάτρες/παγανιστές. Σε αυτούς λοιπόν (φτωχοί, ορφανά και αιχμάλωτοι) ο πιστός Μουσουλμάνος καλείται να δείχνει καλοσύνη και ευσπλαχνία.

Ο Ιμπν Καθίρ σημειώνει: ότι στην πρώτη μάχη μεταξύ των Μουσουλμάνων και των παγανιστών, όταν οι πιστοί αιχμαλώτισαν αρκετούς ειδωλολάτρες, Ο Προφήτης صلى الله عليه وسلم διέταξε τους στρατιώτες να μοιραστούν το φαγητό τους με τους αιχμάλωτους και να τους συμπεριφέρονται με καλοσύνη. Αυτή η διαταγή του Προφήτη ήρθε

αφού είδε από τους Σαχάμπα (τους μαθητές) να δίνουν προτεραιότητα στους εαυτούς τους και να αγνοούν τους αιχμαλώτους.

{Ταφσίρ Ιμπν Καθίρ, τόμος 10, σελ. 289}

Ο Σέηχ Άλι αλ Χαντάντι αναφέρει:

«Σε αυτά τα εδάφια ο Αλλάχ επαινεί τους ενάρετους πιστούς που δείχνουν καλοσύνη και ευγένεια στους αιχμάλωτους πολυθεϊστές. Δίνουν το φαγητό τους, παρόλο που το έχουν ανάγκη για τον εαυτό τους. Προτιμούν να καλύψουν τις ανάγκες των αιχμαλώτων παρά τις δικές τους. Αυτό διότι ο αιχμάλωτος είναι σε μια θέση αδυναμίας. Δεν μπορεί να φάει και να πιει μόνος του. Και οι Σαχάμπα κατανόησαν ότι η δύναμη τους δεν σήμαινε ότι έπρεπε να ήταν και αλαζόνες η τύραννοι προς τους άλλους

Στην μάχη του Μπάντρ οι Μουσουλμάνοι αιχμαλώτισαν 70 αιχμαλώτους από τους πολυθεϊστές των Κουραΐς και όποιος ήταν μαζί τους. Ο Προφήτης Μουχάμαντ صلى الله عليه وسلم διέταξε καλοσύνη, ευγένεια και καλή μεταχείριση προς τους αιχμάλωτους. Οι Σαχάμπα τήρησαν την εντολή του Προφήτη με τον πιο όμορφο τρόπο. Ο Ιμπν Αμπαάς καταγράφει: «Όταν ο Προφήτης έδωσε εντολή για καλοσυνάτη συμπεριφορά προς τους αιχμάλωτους, οι Σαχάμπα τους προτίμησαν (τους αιχμάλωτους) ακόμα και από τον ίδιο τους τον εαυτό στο κομμάτι της τροφής.

Ο σημαιοφόρος του στρατού των απίστων, ο Άμπου Ουζάιρ Ιμπν Ουμάιρ, στο πόλεμο του Μπάντρ, εξιστορεί την εμπειρία του με τους Μουσουλμάνους όταν αιχμαλωτίστηκε: «Κάθε φορά που ετοιμάζαν το φαγητό έδιναν το ψωμί τους σε εμάς και έτρωγαν λίγους χουρμάδες, εξαιτίας της εντολής του Προφήτη σχετικά με εμάς. Ότι ψωμί έπιαναν το έδιναν σε εμάς σε σημείο που ντράπηκα και το γύρισα πίσω. Όμως κάθε φορά που το επέστρεφα αυτοί το έδιναν πίσω χωρίς να πάρουν κανένα κομμάτι. Η καλοσύνη τους έφτασε σε τέτοιο σημείο οπου προτιμούσαν να καλύψουν τις ανάγκες των αιχμαλώτων παρά τις δικές τους»

{Από την ομιλία του Σέηχ Άλι αλ Χαντάντι, Άμπου Ιιαάντ, 7 Φεβρουαρίου 2015}

Η συμπεριφορά αυτή του πιστού απορρέει από το γεγονός ότι ο Μουσουλμάνος επιθυμεί να ευχαριστήσει τον Αλλάχ και όχι τον κόσμο. Δεν το κάνει για κανένα κοσμικό η επίγειο όφελος.

إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا

«Σας τρέφουμε για τη χάρη του Αλλάχ μονάχα. Δεν επιθυμούμε αμοιβή από σας ούτε ευχαριστίες» {Κοράνι 76:9}

Η τιμωρία γιαυτόν που θα βιάσει την αιχμάλωτη-δούλα:

Ο μεγάλος Ιμάμης και νομολόγος, ο Μαάλικ Ίμπν Άνας (συλλέκτης των αχαντίθ του Προφήτη), στο έργο του «Αλ Μουάττα» καταγράφει ότι: «αυτός που βιάζει μια σκλάβα πρέπει να την πληρώσει και επίσης να τιμωρηθεί ο βιαστής»

{Αλ Μουάττα, τόμος 2, σελ. 734}

Ο μεγάλος Ιμάμης και νομολόγος αλ Σάφιη στο κλασικό του έργο «Κιτάμπ αλ Ούμμ», λέει: «όποιος εξαναγκάζει με την βία να έχει ερωτική επαφή με την δούλα, τότε του απομακρύνουν την δούλα, πληρώνει και δέχεται την τιμωρία (όπως ορίζεται για τον βιαστή).

{Κιτάμπ αλ Ούμμ, τόμος 3, σελ. 253}

Ο Όμαρ Ίμπν αλ Χαττάμπ رضي الله تعالى عنه ο φίλος του Προφήτη και ο δεύτερος Χαλίφης του Ισλάμ, με το που έμαθε ότι ένας Μουσουλμάνος πηρέ μια σκλάβα και έκανε έρωτα μαζί της (χωρίς βία) διέταξε να τον λιθοβολήσουν, γιατί την πήρε σαν δούλα άδικα. Το χαντίθ είναι αυθεντικό.

{Αλ Μπαίχακι (Σούνναν Αλ Μπαίχακι), τόμος 2, σελ 363, νο. 18685}

Σε ένα άλλο χαντίθ ο Προφήτης صلى الله عليه وسلم διέταξε την ελευθερία σε μια σκλάβα μόνο και μόνο γιατί ο αφέντης της την χτύπησε στο πρόσωπο.

{Μούσλιμ, νο. 4082}

Διδασκαλίες για τους αιχμαλώτους και τους δούλους:

Ο Προφήτης λέει: « Οι υπηρέτες σας και οι σκλάβες-σκλάβοι σας είναι αδέρφια σας. Όποιος έχει σκλάβα-σκλάβο έχει την υποχρέωση να τους δίνει φαγητό από την μερίδα του και ρούχα από αυτά που ντύνεται. Δεν πρέπει να τους βάζετε εργασίες πέρα από τις αντοχές τους. Αν πρέπει να τους βάλετε να κάνουν σκληρή εργασία τότε να τους βοηθήσετε.»

{Μπουχάρι (κεφ. Ιμάν) νο. 22, Μούσλιμ (κεφ. Ιμάν) νο. 38, 39, 40}

Η τελευταία ομιλία του Προφήτη περιείχε και μια υπενθύμιση προς τους πιστούς Μουσουλμάνους: Να τηρούν με ευλάβεια την προσευχή τους και να είναι δίκαιοι με τους σκλάβους

Ο ξάδελφος του Προφήτη καταγράφει ότι ο Προφήτης είπε: «Η προσευχή! Η προσευχή! Και φοβηθείτε τον Αλλάχ όσων αναφορά τις σκλάβες-σκλάβους σας.»

{Μπουχάρι στο «Ανταμπ αλ Μούφραντ» , νο. 158.}

Ο Προφήτης صلى الله عليه وسلم είπε: «κανείς από εσάς όταν συστήνει την υπηρετρία του η τον υπηρετή του να λέει «από εδώ ο σκλάβος μου η σκλάβα μου» το καλύτερο είναι να τον συστήσει ως αδερφό του η αδελφή του»

{Από την συλλογή του Ιμάμη Αχμαντ στο Μούσαναντ, νο. 2 – 4}

Ο Ύψιστος λέει:

«Και να λατρεύετε τον Αλλάχ και να μην έχετε στην λατρεία Αυτού κανένα μέτοχο. Και να προσφέρετε καλοσύνη στους γονείς, στους συγγενείς, στα ορφανά και στους φτωχούς, στους γείτονες που συνδέεστε με συγγένεια και στους γείτονες που δεν είναι συγγενείς, στους στενούς συντρόφους (φίλους και συνεταιίρους), και στους οδοιπόρους που συναντάτε και σ' όσες έχετε σαν αιχμάλωτες. Γιατί ο Αλλάχ δεν αγαπά τον υπερήφανο, τον ματαιόδοξο» {Κοράνι 4:36}

Καλοσύνη στις αιχμάλωτες και όχι κακομεταχείριση. Να σημειωθεί ότι οι αιχμάλωτες και οι σκλάβες είχαν δικαίωμα να ζητήσουν την απελευθέρωση τους. Το Κοράνι περιγράφει τους Μουσουλμάνους σαν «ευσεβείς» όταν τους απελευθερώνουν. Ο Ύψιστος λέει:

«Ευσέβεια δεν είναι μόνο να στρέφετε ανατολικά και δυτικά τα πρόσωπα σας αλλά η ευσέβεια είναι εκείνου που πιστεύει στον Αλλάχ και στην Έσχατη Μέρα, στους Αγγέλους και στο Βιβλίο και στους προφήτες” Να δίνει από την περιουσία του, ενώ την αγαπάει για τους συγγενείς του, και για τα ορφανά, και για τους απόρους, και για τους οδοιπόρους, και τους ζητιάνους και για την απελευθέρωση των σκλάβων...» {Κοράνι 2:177}

Υπό το φως των Ισλαμικών πηγών της Σαρία, που είναι το Κοράνι και η προφητική παράδοση (Σούννα), βλέπουμε ότι η ΙΣΙΣ δεν στέκεται απολύτως πουθενά. Οι φρικαλεότητες της όχι μόνο δεν συναντιούνται στις πηγές του Ισλάμ αλλά αναιρούνται με τον πιο ξεκάθαρο και ολοκληρωτικό τρόπο.

Από την Μουσουλμανική αδελφότητα του Σάγιεντ Κούτμπ στους Αλ Κάιντα – ΙΣΙΣ – Μπόκο Χαράμ

Σε αυτό το σημείο καλό είναι να δούμε πως εξελίχτηκε ο λεγόμενος τζιχαντισμός και πως φτάσαμε στις τρομοκρατικές ομάδες τύπου αλ Κάιντα και ΙΣΙΣ.

Οι αδελφοί Μουσουλμάνοι στην Αίγυπτο είχαν πολλές συγκρούσεις με τον τότε πρόεδρο Γκαμάλ Άμπντελ Νάσερ. Ο τότε πρόεδρος της Αιγύπτου είναι γνωστό ότι φυλάκισε πολλούς από αυτές τις ομάδες και εκδίωξε αρκετούς, συγκεκριμένα μέλη της Μουσουλμανικής αδελφότητας. Το αποτέλεσμα είναι η αδελφότητα να κρυφτεί, να γίνει αόρατη με πολλά μέλη να μεταναστεύουν στις αραβικές χώρες του κόλπου.

Στους αδελφούς Μουσουλμάνους, μετά τον διωγμό τους, αναπτύσσεται μια έντονη μυστικοπάθεια. Όλα γίνονται κρυφά, δημιουργείται μια μυστική – κρυφή κοινωνία που μοιάζει με κουμμουνιστικούς πυρήνες όταν κρυβόντουσαν. Από αυτό το σημείο και μετά τα μέλη της αδελφότητας έδιναν υπόσχεση υπακοής στον αρχηγό τους. Ήταν κάτι το υποχρεωτικό.

Το κάλεσμα τους λοιπόν για ένα Ισλαμικό κράτος με ισλαμικές αξίες περιορίστηκε η ενσωματώθηκε, σε έναν κρυφό πολιτικό ακτιβισμό και σε μια εμμονή να στρατολογούνται καινούρια μέλη. Μηδενική εκμάθηση της πίστης, μηδενική μελέτη του Ισλάμ, καμία απολύτως θέση η κάλεσμα στο να διορθωθεί ο πιστός και οι λάθος ιδεολογικές και δογματικές αντιλήψεις. Όλα αυτά περιορίστηκαν, σχεδόν εκμηδενίστηκαν, και δόγμα τους ήταν το ισλαμικό κράτος, οι ισλαμικές αξίες, και πάνω από όλα συνεχόμενος στόχος ήταν να προσηλυτίζουν καινούρια μέλη στην ιδεολογία τους.

Γιατί όμως δεν μαθαίνουν την θρησκεία του Ισλάμ, γιατί δεν τόνιζαν τα ορθόδοξα στοιχεία έναντι των αιρετικών; Γιατί πολύ απλά θα έχαναν οπαδούς. Αυτό δεν σύμφερε, δεν ευνοούσε και γιαυτο προτεραιότητα ήταν ο πολιτικός ακτιβισμός (όχι ο θεολογικός – ιεραποστολή) και το πώς να κερδίσουν περισσότερα μέλη έτσι ώστε να ενισχύσουν την πολιτική τους παρουσία.

Εξαιτίας του διωγμού πολλά μέλη της αδελφότητας μεταναστεύουν όχι μόνο σε αραβικές χώρες του κόλπου, αλλά και σε Δυτικές χώρες. Σε αυτές τις χώρες οργανώνουν φοιτητικές οργανώσεις όπως η M.S.A και η I.S.N.A των ΗΠΑ από τα πανεπιστήμια και τα κολλέγια. Και εκεί συνεχίζουν, με

αμείωτη ένταση, να στρατολογούν νέα μέλη στην ιδεολογία των αδελφών Μουσουλμάνων.

Ποια όμως είναι αυτή η ιδεολογία. Η ιδεολογία των αδελφών Μουσουλμάνων; Για να την δούμε οφείλουμε να «ζουμάρουμε» ένα συγκεκριμένο πρόσωπο, ένα ηγετικό στέλεχος της Μουσουλμανικής αδελφότητας, το οποίο γέννησε την σύγχρονη, την λεγόμενη, Ισλαμιστική τρομοκρατία. Αυτό το άτομο είναι ο Σάηντ Κούτμπ.

Ο Σάηντ (η Σάγιηντ) Κούτμπ

Γεννιέται το 1906 σε ένα περιβάλλον που επικρατεί η θεολογία των Ασήρα και των Σούφι. Το 1924 αφού ολοκληρώνει τις σπουδές του καταπιάνεται με την ευρωπαϊκή φιλοσοφία και τον αθεϊσμό. Από το 1930 και μετά ο Κούτμπ γράφει σε εφημερίδες, δεν κρύβει την συμπάθεια του προς τον ευρωπαϊκό πολιτισμό καθώς εκείνα τα χρόνια είχε δημοσιεύσει και ένα βιβλίο με τίτλο «η τέχνη στο Κοράνι» όπου εκεί παρουσιάζει κάποιες ανορθόδοξες τάσεις. Για παράδειγμα, χλευάζει τους Προφήτες (Μωυσή, Αβραάμ, Ιησού) και αναφερόταν με απρέπεια στο πρόσωπο της μητέρας του Ιησού. Φαινόταν πόσο επηρεασμένος ήταν από το δυτικό αθεϊστικό στοιχείο.

Ο Κούτμπ ήταν λογοτέχνης και φιλόλογος. Και τα συγγράμματα του περί Ισλάμ ήταν καθαρά από αυτήν την οπτική-ερμηνευτική γωνία. Δεν είχε καμία θεολογική παιδεία. Μέχρι και το 1945 περίπου ο Κούτμπ έχει αυτήν την στάση. Ενός δυτικοποιημένου Μουσουλμάνου όπου υπάρχουν ακόμα μαρτυρίες σε ορισμένα βιογραφικά σημειώματα, ότι έπινε αλκοόλ, ήταν επισκέπτης νυχτερινών μπαρ και γενικώς είχε έναν περισσότερο Δυτικό τρόπο ζωής από ότι Ισλαμικό.

Από το 1950, αρχές του 50, ο Κούτμπ επηρεάζεται από διάφορες κουμμουνιστικές ιδέες και θεωρίες. Ξεκινά από μεριά του μια ερμηνεία του Ισλάμ, συγκεκριμένα της Ισλαμικής ιστορίας, υπό το φως του Μαρξισμού. Ο Κούτμπ δεν άργησε να κατηγορήσει πολλούς από τους Σαχάμπα (μαθητές του Προφήτη) ως προδότες και κακούς Μουσουλμάνους. Πάντα βεβαίως με την μαρξιστική οπτική. Καλούσε στην κοινωνική δικαιοσύνη σύμφωνα με τα πρότυπα του Μαρξ, την ανακατανομή του πλούτου, την ελευθερία στα θρησκευτικά πιστεύω, ότι όλες οι θρησκείες πρέπει να ενωθούν να γίνουν ένα και άλλα παρόμοια. Όλα αυτά βεβαίως τα έδενε άστοχα και με το Ισλάμ διαστρεβλώνοντας το Κοράνι.

Μετά το 1952 ο Κούτμπ είναι μια σημαντική προσωπικότητα στην Μουσουλμανική αδελφότητα. Στη δεκαετία του 50 και του 60 ο Κούτμπ εκτοξεύει το Χαριτζητικό του δηλητήριο. Γιαυτόν πλέον οι Μουσουλμανικές κοινωνίες αποτελούνται από προδότες και άπιστους. Από τις κυβερνήσεις τους μέχρι και τον λαό. Καλεί σε βίαιες επαναστάσεις και ανατροπές των νομίμων κυβερνητών στο όνομα του Τζιχάντ. Όλες οι Ισλαμικές κοινωνίες γιαυτόν ανήκουν στην εποχή της προ Ισλαμικής άγνοιας (Τζαχιλία) και καταυτόν τρόπο έχουν αποστατήσει. Ακόμα και οι απλοί άνθρωποι είναι αποστάτες και άπιστοι διότι δεν στέκονται απέναντι στις «άπιστες» κυβερνήσεις τους.

Για τον Κούτμπ δεν υπάρχει τρόπος να αλλάξει η μίζερη και θλιβερή κατάσταση των Μουσουλμάνων παρά μόνο να ανατρέψουν βίαια τις άπιστες κυβερνήσεις τους. Και αυτό το κάλεσμα στην αλλαγή θα γίνει αποστολή ορισμένων, δήθεν «συνειδητοποιημένων» και «αληθινών» Μουσουλμάνων. Έτσι λοιπόν το μανιφέστο του δεν αργεί να διαμορφωθεί. Συλλέγεται και δημοσιεύεται με τον τίτλο معالم في الطريق, και στα αγγλικά ως Milestones.

Αρκετοί μελετητές, λόγιοι και ακαδημαϊκοί, Μουσουλμάνοι και μη Μουσουλμάνοι, συμφωνούν ότι το συγκεκριμένο γραπτό του Κούτμπ ήταν ουσιαστικά μια αντιγραφή, από το επαναστατικό μανιφέστο του Λένιν (1902) με τίτλο «τι πρέπει να κάνουμε/τι πρέπει να γίνει». Επηρεασμένος ο Κούτμπ, απλώς «έραψε» πάνω στο μανιφέστο ισλαμικές ορολογίες.

Οι εξτρεμιστικές ιδέες αυτές διαδόθηκαν στην Αιγυπτιακή κοινωνία, ιδιαίτερα στις φυλακές και αυτές ακριβώς οι εξτρεμιστικές ιδέες οδήγησαν, από εκείνο το χρονικό σημείο και μετά, σε διάφορα τρομοκρατικά χτυπήματα στον Μουσουλμανικό κόσμο.

Όταν οι αραβικές χώρες του κόλπου φιλοξένησαν τους τότε διωκόμενους αδελφούς Μουσουλμάνους δεν γνώριζαν ότι ήδη είχαν βάλει στο σπίτι τους αυγά φιδιών. Όλοι είδαμε τι έγινε με την δήθεν αραβική άνοιξη και ποια ήταν τα αποτελέσματά της. Η αραβική άνοιξη είναι πασίγνωστο πλέον, τεκμηριωμένο, ότι ενορχηστρώθηκε από μέλη της Μουσουλμανικής αδελφότητας.

Η ιδεολογία του Σάηντ Κούτμπ διαστρέβλωσε την πραγματική εικόνα του Τζιχάντ. Στο ορθόδοξο Ισλάμ το Τζιχάντ είναι ένας δίκαιος αγώνας κατά της τυραννίας που διεξάγεται από Μουσουλμάνους νόμιμους κυβερνήτες με νόμιμο Ισλαμικό στρατό, Ισλαμικής χώρας, για δίκαιους και ηθικούς λόγους. Το Τζιχάντ όμως των τρομοκρατών είναι ένας παγκόσμιος

πόλεμος που διεξάγεται από «φωτισμένους συνειδητοποιημένους» παραστρατιωτικούς «Μουσουλμάνους» εναντίον Μουσουλμάνων που δεν ενστερνίζονται τρομοκρατικές ιδεολογίες.

Το ψευδό-Τζιχάντ της τρομοκρατίας σκοπό έχει να ανατρέψει κυβερνήσεις με βία και αίμα και να σκοτώσει κάθε Μουσουλμάνο, γιατί πλέον, σύμφωνα με τους τρομοκράτες, δεν υπάρχουν Μουσουλμάνοι, όλοι είναι αποστάτες προδότες. Και από την στιγμή που όλοι είναι αποστάτες, τότε δεν υπάρχει άλλη λύση για να αλλάξει αυτή η εικόνα παρά μόνο να δολοφονούν μαζικά, χωρίς εξαιρέσεις.

Συνεπώς, ο Σάηντ Κούτμπ αυτό που έκανε στην ουσία είναι να αναβιώσει στον 20^ο αιώνα τον εξτρεμισμό των Χαριτζιτών.

Ο Κούτμπ το 1966 καταδικάζεται σε θανατική ποινή για τις εξτρεμιστικές ιδέες του παρολαυτα όμως τα γραπτά του μένουν και επηρεάζουν αρκετούς αδαείς (κυρίως νέους) Μουσουλμάνους. Η Μουσουλμανική αδελφότητα επίσημα υιοθέτει τις διδασκαλίες του Κούτμπ και τις διαστρεβλωμένες ερμηνείες του για το Κοράνι.

Η αδελφότητα πλέον βρίσκεται παντού στην Ευρώπη και στις αραβικές – Μουσουλμανικές χώρες. Και είναι υπεύθυνη για πολλά τρομοκρατικά χτυπήματα, μετά τον θάνατον του Κούτμπ, σε Μουσουλμανικές χώρες και 100αδες χιλιάδες Μουσουλμάνοι έχουν δολοφονηθεί.

Η δύση όμως ακόμα, σε εκείνο το στάδιο, δεν έχει νιώσει στο πετσί την ιδεολογία του Κούτμπ. Και φτάνουμε στον Μπίν Λάντεν.

Ο Μπίν Λάντεν – Αλ Κάιντα

Ο γνωστός αρχιτρομοκράτης, γοητεύεται από την διδασκαλία και την ερμηνεία του Κούτμπ. Δάσκαλοι του Μπίν Λάντεν είναι αδελφοί Μουσουλμάνοι (*Μοχάμαντ Κούτμπ και Αμπνταλλα Α'αζαμ*).

Σημειώνουμε εδώ, ότι ο Μπιν Λάντεν δεν έχει λάβει καμία θεολογική εκπαίδευση από Σαλαφιστές στη Σαουδική Αραβία. Ότι γνώση είχε ο Μπιν Λάντεν προέρχεται από τους κύκλους των αδελφών Μουσουλμάνων. Όλα τα μέλη σχεδόν της αλ Κάιντα ασπάζονται την ιδεολογία του Σάηντ Κούτμπ, γιαυτό και οι Μουσουλμάνοι λόγιοι τους αποκαλούν πολλές φορές ως Κουτμπιστές (Κούτμπι), δηλαδή οπαδούς του Κούτμπ. Μην ξεχνάμε τις βομβιστικές επιθέσεις που δέχτηκε η Σαουδική Αραβία τη δεκαετία του 90 από την Αλ Κάιντα, όπως και τις πρόσφατες τρομοκρατικές ενέργειες από την ΙΣΙΣ σε χώρους λατρείας.

Ένας βασικός κανόνας της αλ Κάιντα όταν στρατολογεί νέα μέλη, κυρίως νεορά άτομα σε ηλικία, είναι να χρησιμοποιούν την ιδεολογία του Σάηντ Κούτμπ.

Με τον Μπιν Λάντεν η Δύση αρχίζει σιγά σιγά να νιώθει τι εστί Χαριτζητισμός.

ΙΣΙΣ - Άμπου Όμαρ αλ Μπαγκντάντι

Και από τον Μπιν Λάντεν περνάμε στην ΙΣΙΣ. Η ΙΣΙΣ που προέρχεται από μέλη της Αλ Κάιντα δημιουργείται το 2007 από τον Άμπου Όμαρ αλ Μπαγκντάντι ο οποίος σκοτώνεται το 2010. Έπειτα αναλαμβάνει ο Άμπου Μπάκρ αλ Μπαγκντάντι.

Μετά την επανάσταση στην Συρία το 2011 κατά του Άσαντ, εξτρεμιστικά στοιχεία από Αλγερία, Τυνησία, Λιβύη, Αίγυπτο βοηθούν στο να μεγαλώσει η ΙΣΙΣ και να δυναμώσει. Όλοι σχεδόν από την ΙΣΙΣ, παπαγαλίζουν, στα περιοδικά τους και στο διαδίκτυο, την ιδεολογία του Σάηντ Κούτμπ, το μανιφέστο *معالم في الطريق* καθώς και την ιδεολογία των πολιτικοποιημένων κινημάτων του 20^{ου} αιώνα (*Χίζμπ ατ Ταχρίρ, Τζαμαάτ Ισλάμι, κτλ*).

Με σημαία το «Ισλαμικό» Κράτος, με δόγμα την ίδρυση του χαλιφάτου. Το όνειρο δηλαδή του Σάηντ Κούτμπ. Να σφάξουν όλους τους Μουσουλμάνους να μην μείνει κανένας, από κυβερνήτες μέχρι τον λαό. Συνεχώς καλούν στην εξόντωση των «απίστων» Αράβων, των απίστων Ουλεμά (λογίων) που τους παρουσιάζουν ως προδότες του Ισλάμ.

Όπως διαπιστώνεται συχνά, οι τρομοκρατικές ενέργειες κατά των Μουσουλμάνων, είναι ασύγκριτα περισσότερες με σύγκριση κατά δυτικών. Το μουσουλμανικό αίμα που έχουν χύσει οι τρομοκράτες είναι θάλασσα με σύγκριση το αίμα μη Μουσουλμάνων. Και αυτό γιατί ο στόχος ήταν είναι και θα είναι οι Μουσουλμάνοι, οι «αποστάτες».

Είδαμε λοιπόν πως οι τρομοκρατικές οργανώσεις τύπου Αλ Κάιντα, ΙΣΙΣ, αν Νούσρα, Μπόκο Χαράμ και όλων των σύγχρονων «Ισλαμιστικών» τρομοκρατικών οργανώσεων βασίζονται στην ιδεολογία του Σάηντ Κούτμπ. Η ιδεολογία αυτή που αποτέλεσε την μήτρα της σύγχρονης τρομοκρατίας, με την σειρά της, στην ουσία αναβίωσε την αίρεση του Χαριτζητισμού. Αυτή η ιδεολογία στέκεται ακόμα και ανανεώνεται συνεχώς κυρίως από την Μουσουλμανική αδελφότητα (*Ιχουάν αλ*

Μουσλιμήν) και σε λιγότερο βαθμό από διάφορες άλλες (Χίζμπ ατ Ταχρίρ).

Τζιχάντ, Τζιχαντισμός, ΙΣΙΣ, ISIS, Τρομοκρατία, τρομοκράτες, Ισλάμ, αδελφοί Μουσουλμάνοι, Ισλαμιστές,